

fætning til, hvad de vare i 1874—75, og Mange spaa, at de blive værre endnu. Jeg kan se det Tryk, der er i Annarsch vestfra; men jeg tror dog, at enhver kyndig og dygtig Landmand vil kunne ride Stormen nogenlunde af, naar han i Sandhed tager fat paa de ene og i den anden Retning med Hensyn til Kornavl, Meieridrift osv. osv. — Siden jeg har faaet Ordet, kan jeg ikke Andet end udtale, at jeg billiger, hvad det ærebe Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds har udtalt om Søndagsarbeidet og navnlig mod Søndagsarbeidet. Naar den ærebe Minister har udtalt, at det var de Private, der skulde give Exemplet, mener jeg naturligvis, at de bør gjøre, hvad de kunne, men jeg mener dog, at det er Staten, der først og fremmest bør give Exemplet. Rigtig nok er der mange Banskelligheder forbundet dermed, men Sagen er den, at der er et Bud fra en høiere Herre, der har en høiere Kommando, som man vel indtil videre kan ignorere; men det kommer nok igjen, naar den store Kriminalafdeling kommer. Der er Mange, der slet ikke tror paa den, og som sige: Blæse være med den; men vi, som tro, vide, at der kommer en større Kommando og siger: Du skal, her hjælper ingen „heraus“, og naar vi tage Hensyn dertil, se vi, at der er Meget i vore Love, baade hvad Prostitutionen angaar og mange andre Ting, som gaa stik derimod. Hvorfor er der saameget af den Slags Ting? Det er, fordi vi have slaaet af paa Idealitetsredeligheden; Janen op igjen, op med Idealitetsredeligheden! Det er jo en bekendt Sag, at der kommer Afslag i forskellige Forhold, men vi maa søge igjen at hjælpe derpaa. Naar den ærebe Minister bebrejdede det ærebe Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (A. Nielsen), at han ikke var kommen med praktiske Forslag til, hvorledes det skulde udføres, synes jeg, at det er vel Meget forlangt af den høitærebe Minister. Jeg synes, at naar det kan lade sig gjennemføre i England, Skotland, altsaa i meget større Lande, maa det ogsaa kunne lade sig udføre her, naar virkelig Villien er dertil. Den høitærebe Minister indvendte, at Forretningerne vilde lide derved; men naar de ikke lide derved i de større Samfund, saa vil det jo heller ingen Betydning kunne have i et mindre. Om vi i Virkeligheden ogsaa skulde komme til at lide en temmelig haandgribelig Skade derved, saa hviler der dog et Baand paa os ved et Bud fra en høiere Herre, der dog til Syvende og Sidst har Herredømmet, og det siger: Det er ikke din Sag at afgjøre dette. Du skal blot lystre uden Betænkning og tro. Derfor skal jeg altid være med til at virke til, at alt det offentlige Søndagsarbejde indskrænkes og for visse Tings Bedkommende affattes, og det ikke alene for den Betsignelses Skyld, som det vil faae for Familieme, men ogsaa for den meget større og meget

mere vidtrækkende Betsignelses Skyld, som man ikke kan paavise, men som er tilstede.

Tauber: Der er idag kommet et nyt Tilfælde til, der yderligere giver denne Finantslov Righed med Sagtloven, som vi behandlede igaar. Vi hørte det igaar, og ogsaa idag har Spørgsmaalet om Søndagsarbeidet været oppe. Det er ogsaa et Spørgsmaal, der spiller en Rolle ved Sagtloven. Til den ærebe sidste Ræder skal jeg bemærke, at vi leve jo ikke under Mose Lov (Lang: Det staar ogsaa andre Steder end i Mose Lov!); det Bud, som det ærebe Medlem omtalte, staar i Mose Lov, og vi leve jo dog ikke under den, vi leve under dansk Lov, og det er den, hvis Regler vi her have at holde os til og ikke til andre. Jeg tror ikke, at det er værdt at blande religiøse Spørgsmaal ind i en Forhandling som denne; vi kunne overlade det til Præsterne at give den Art Formaning. Jeg anser det af Vigtighed, at Søndagsarbeidet bliver indskrænket saa meget som muligt, idet jeg betragter det som værende af Vigtighed for, at vedkommende Personer kunne have den tilberlige Frihed. Men der er visse Arter af Søndagsarbejde, som ikke uden afgjøvende Besvær lade sig indskrænke; jeg skal nævne et Arbejde, nemlig Jernbanebetjentenes. Vi kunne indskrænke Godstrafikken til det mindst Mulige, men at indskrænke Persontrafikken vil sige det Samme, som at Alle de, der have Frihed om Søndagen, maa holde sig indenfor deres Døre paa den Dag, medmindre de have Gæste og Bogn. De, der ere saa gunstig stillede, kunne have det Privilegium at lade deres Rudst kjøre for dem eller selv kjøre; men de, der ikke have det, blive for en meget væsentlig Del indskrænkede til det Sted, hvor de opholde sig, og kunne ikke, navnlig naar de bo i en større By, komme ud og trække frisk Luft. Vil man tage Hensyn til Jernbanebetjente og Siggende, kan man jo lade dem faae Fridag en anden Dag i Ugen og sørge for at faae den efter en passende Omgang; men saavidt jeg veed, sker det ogsaa. — Paa § 6 er der et lille Spørgsmaal, som jeg har tilladt mig at henlede den meget ærebe Ministers Opmærksomhed paa, og det har glædet mig at erfare, at den meget ærebe Ministers Opmærksomhed allerede er bleven henvendt derpaa ogsaa fra anden Side; det er Oprettelsen af en mindre Postexpedition i Stenlille i Forbindelse med en Diligenceforbindelse til Sorø. Det er en Egn, hvor det vel er temmelig nødvendigt at oprette en Postexpedition, efterform Afstanden for Landposterne er for udstrakt til at besørgeres paa sædvanlig Maade. Nu erfarer jeg, at det af den høitærebe Minister er paataent at oprette en mindre Postexpedition i denne Egn, men at man vil udsætte det, indtil Ombæring kan blive indført. Jeg vil tillade mig at opfordre den meget ærebe